



RAZMAZANI

Otvaraju se vrata, iz kuće se čuju vesele operске arije, žamor gostiju. Koraci na stepeništu, šuštanje lišća u bašti.

DOMAĆIN: Čekaj, Jon, da te ispratimo.

DOMAĆICA: Hoćeš da ti zovemo taksi?

JON: Ma kakvi, šta vam je... Prošetaću se do kuće, vidi kakvo divno letnje veče.

DOMAĆIN: Dobro, kako ti hoćeš. Doći ćemo obavezno na predavanje. Tema je beše...

JON: „Ovidijeve *Metamorfoze* – između fuzije i fisije“. Poezija u naučnom ključu, to ti je sada hit!

DOMAĆIN: Pa ti si genijalan, majke mi. Eh, kad bi ja imao tol'ko ideja...

DOMAĆICA: A i pristupnu besedu u Akademiji držiš ove nedelje?

JON: Tako je, mila, u Svečanoj sali. Petog, tačno u podne. Drago mi je, zbog njih. Eto, imaće sad i moje ime uklesano u mermeru.

DOMAĆICA: Jao, Jon, moramo da dođemo!

DOMAĆIN: Biće ovacije! Biće ovacije!

JON (*dovikuje im*): Živi bili pa videli! Adio!

DOMAĆICA i DOMAĆIN (*dovikuju mu uglas*): Hvala na poseti Jon!

Jon korača trotoarom zviždeći melodiju operске arije koja se malopre čula iz kuće. Pored njega trubeći prolazi još po neki automobil. Lišće treperi u krošnjama, čuju se zrikavci... Oštri bat Jonovih čizama iznenada prekida šljiskanje žitke mase.

JON: U, majku ti, šta je ovo... 'De sam ovo ugazio...

RAZMAZANI ČOVEK (*bučkajućim glasom*): Ugazio si u mene, prijatelju. Tvojim čizmama pravo u moje žitko telo.

JON (*preneraženo*): Kako to... Čovek... Pa ti si... ti si skroz razmazan. Ima te svuda po pločniku...

RAZMAZANI ČOVEK: Šta ćeš, takav sam po prirodi.

JON: Kakvo je to ponašanje!? Kako možeš da zauzimaš... čitav pločnik. U takvom stanju...

RAZMAZANI ČOVEK: Jeste, malo sam se proširio zadnjih dana od ove vrućine.

JON: U takvom stanju... Takvom agregatnom... koje nije ni... ni...

RAZMAZANI ČOVEK: Da, da, reci slobodno. Raz-ma-za-nom, reci, ne ustručavaj se. Šta 'oćeš, da svi budu tako čoškasti i špicasti kô ti? Evo, vidiš, ja sam ovako razmazan otkad pamtim.

JON (*gubeći živce*): Dobro, 'ajde, pusti me sad da prođem! (*bezuspešno pokušava da odvoji đon čizama od sluzave, lepljive mase*) Do đavola, vidi, sav sam se ulepio o tebe...

RAZMAZANI ČOVEK: Trebalo je da gledaš kud gaziš, sad je kasno...

JON: Ma šta kasno, 'ajde miči mi se! (*još dublje propada u živo blato kašastih tkiva razmazanog čoveka*)

RAZMAZANI ČOVEK (*smeje se slatko, tako da mu se čuje mreškanje čitave utrobe*): Kako da ti se sklonim, budalo? Zar ne vidiš da toneš?

Panično koprcajući se, Jon propada sve dublje u združgane organe razmazanog čoveka, kao muva uhvaćena u lepak.

JON (*u panici, gubeći kontrolu nad svojim glasom*): I šta sad?! Lepo te pitam... Vidi, do kolena sam upao u tvoju prokletu kašu...

RAZMAZANI ČOVEK: Nije to nikakva kaša, to je moj stas. Moj organizam, koji si uzurpirao tim firmiranim pederskim čizmicama.

JON: Nosi se, idiote, je l' znaš!? Ti! Hoćeš još da mi držiš pridike!!

RAZMAZANI ČOVEK: Samo, molim, bez nervoze. Da ne vičeš toliko, možda ne bi tako brzo propao do struka.

JON: Ali kako da se iščupam! (*očajno*) O, Bože, molim ti se, izvuci me iz ovog... iz ovih govana... (*sa svakom izgovorenom reči njegovo propadanje u kašastu masu je sve dublje*)

RAZMAZANI ČOVEK: Misliš da će te uvrede izvući iz nevesele situacije?

JON: Ama, umukni! Umukni već jednom, monstrume! (*glas počinje da mu se stapa sa mreškajućim zvucima razmazanog čoveka, sa njegovim bućkajućim basom*) Oslonac, dajte mi neki oslonac!

RAZMAZANI ČOVEK: ... I pomeriću Zemlju, he-he-he... Ajd' dobro, ćutaću, neka ti bude... Samo da znaš, sad smo već skoro nerazdvojni.

JON (*vapijući*): Ali, ja neću... Pusti me, molim te, šta sam ti skrivio... (*glasovi su im još više sliveni, odjekuju jedan u drugome*)

RAZMAZANI ČOVEK: Ništa nisi skrivio. Mi smo izgleda suđeni jedan drugome.

JON: Aaaa! Pretvaram se u kašu! Gde su mi ruke, gde sam jaaaaa...

RAZMAZANI ČOVEK: Ne kukaj, tu si, ulivaš se u moj razmazani krvotok. Vezuješ se za moje ganglije, za moja nervna vlakna. Udišemo lagano (*duboki udisaj*)... Izdišemo lagano (*duboki izdisaj*)... Tako je i rečeno: Neće više biti Ti i Ja, nego će se prilepiti jedno za drugo. I biće jedno telo...

JON: Ali hoću da ostanem Ja! Samo Ja, i ništa više! Malo, jebeno Ja, razumeš!?

RAZMAZANI ČOVEK: Ne brini, imaćemo dovoljno vremena. Dovoljno vremena da ti sve objasnim... O, ne, šleper... (*glas mu se gubi u zaglušujućem zvuku motora*)

JON: Šta kažeš?!

RAZMAZANI ČOVEK: Šleper! Sa mazutom!! Ide pravo na nas...

Zvuk motora, škripa kočnica, točkovi koji upadaju u žitku masu razmazanog čoveka.

VOZAČ ŠLEPERA: Mame ti ga nabijem! (*trubi panično*) Jebote, kol'ko govno... Propadam, jebote, propadam... Ljudi, pomagajte!

JON: I šta ćemo sad... (*glas mu još nekoliko puta odjekuje u utrobi razmazanog, u pozadini se čuje zapomaganje vozača*)

RAZMAZANI ČOVEK: Ništa. Biću dobar domaćin. Znaš kako kažu, za sreću je potrebno troje.